

такава всестранна помощ на германското селячество, че въ скоро време то се освободило отъ алчнитѣ лихвари“ . . .

Ив. Пастуховъ.

ИЗЪ БЪЛГАРСКОТО МИНАЛО.

(Културно-исторически чертици).

Царе и богове у тракитѣ

Много отдавна, още преди три хиляди и повече години, по сегашнитѣ български земи е имало вече царе, боляри и прѣстъ работенъ народъ.

Въ прочутата старо-грѣцка пѣсенъ Илияда, която почнала да се съчинява по онова време и да се пѣе отъ сладкопѣвни слѣпци изъ дворцитѣ на старитѣ грѣцки царе, се слави тракийскиятъ царъ Резосъ.

Резосъ правѣлъ силно впечатление на всички съ царския си разкошъ и блѣсъкъ. Приличалъ повече на богъ, отколкото на смъртенъ човѣкъ. Возѣлъ се на бойна колесница, цѣла обкована съ злато и сребро. Въоръженъ билъ съ исполинско златно орж-

жие, чудесно на гледъ. Конетѣ му били най-хубави и най-едри, по-бѣли отъ снѣгъ и бързи като вихъръ.

Стари предания разказватъ на-право, че тракийскитѣ царе, наистина, не били обикновени хора. Единъ отъ тѣхъ ужъ билъ роденъ отъ брака на богиня съ смъртенъ човѣкъ. Той билъ дошълъ отъ Мала Азия и прѣвъ той научилъ тракитѣ да обработватъ шестдесетъ-листната ароматна роза, съ каквато украсилъ своитѣ градини въ новото си отечество и която той донесълъ отъ легендарната Едонска земя. Отъ тогава и до днесъ розата украсява склоноветѣ на Родопъ, и подножията на Хемусъ или Балкана и на Срѣдна-